

Sygn. akt II K 47/16

. akt II K 47/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Gorgolewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Gelińska

w obecności Prokuratora: Sławomira Gebła

po rozpoznaniu w dniu: 14.04.2016 r.

sprawy: D. K. (1), syna T. i B. z domu P., urodzonego (...) w T.

skazanego podlegającymi wykonaniu wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 3 października 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 437/14, którym orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.
2. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 10 października 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 585/14, którym orzeczono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.
3. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 450/14, którym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres lat 5.
4. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 514/15, którym orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

I. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 4 k.k. i z art. 89 § 1a i 1b k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec D. K. (1) w sprawach Sądu Rejonowego w Tczewie o sygn. akt: II K 437/14, II K 585/14, II K 450/14 oraz II K 514/15 i orzeka karę łączną 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 577 k.p.k. oznacza datę początku odbywania kary łącznej na dzień 12 czerwca 2015 r.;

III. Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w w/w wyrokach pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. Na mocy art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, a koszty procesu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

Wobec D. K. (1) wykonywane są aktualnie wyroki Sądu Rejonowego w Tczewie:

- z dnia 3 października 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 437/14, którym orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- z dnia 10 października 2014 r. w sprawie sygn. akt II K 585/14, którym orzeczono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

- z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 450/14, którym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres lat 5.

- z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 514/15, którym orzeczono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowody:

- karta karna – k. 7

- odpisy wyroków – k. 10, 11, 12, 13

D. K. (1) odbywa kary pozbawienia wolności od dnia 12 grudnia 2014 r., aktualnie w Areszcie Śledczym w G.. Zachowanie skazanego w jednostce penitencjarnej jest właściwe – wobec przełożonych zachowuje się regulaminowo, właściwie funkcjonuje wśród współosadzonych. Był 7 razy nagradzany. Karę odbywa w systemie programowego oddziaływania, z zadań wywiązuje się należycie. Nie deklaruje przynależności do subkultury więziennej. Nie dokonywał samoagresji, nie odnotowano zachowań agresywnych wobec innych osadzonych lub przełożonych, nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego. Jest zatrudniony w radiowęźle, jednak nie realizuje nałożonych przez Sąd obowiązków finansowych na rzecz pokrzywdzonych.

Dowód: opinia o skazanym – k. 23

Oдноśnie wymiaru kary:

Zgodnie z dyspozycją art. 85 § 1 i 2 k.k. Sąd był zobligowany do połączenia wszystkich nie wykonanych jeszcze kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec D. K. (1) (zarówno bezwzględnych, jak i z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia ich wykonania). Wymiar kary łącznej reguluje art. 86 § 1 k.k., stanowiący iż dolną granicą kary łącznej jest najsurowsza z kar jednostkowych, zaś górną granicą suma tych kar. Ponieważ minimalna możliwa do orzeczenia kara to 2 /dwa/ lata i 6 /sześć/ miesięcy pozbawienia wolności, kara łączna musiała mieć charakter bezwzględny.

Zgodnie z zaleceniem zawartym w art. 85a k.k., orzekając o wymiarze kary łącznej Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do D. K. (1), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd wziął w pierwszej kolejności pod uwagę, iż jest to pierwszy pobyt D. K. (1) w jednostce penitencjarnej, a ponadto wyraził on wolę współdziałania z administracją Aresztu Śledczego w G. w celu kształtowania jego społecznie pożądaných postaw i karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania i jest często nagradzany – co pozwala przyjąć, iż dla jego resocjalizacji nie jest konieczny wyjątkowo długi okres pobytu w zakładzie karnym i co sprzeciwia się uwzględnieniu wniosku Prokuratora o zastosowanie zasady kumulacji. Z kolei względem na potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa sprzeciwia się temu – D. K. popełnił bowiem już łącznie 10 przestępstw (w tym kilka pobić), nie naprawił wyrządzonych szkód i nie zadośćuczynił za wyrządzone krzywdy, do czego został zobowiązany, pomimo obiektywnej możliwości – jest bowiem zatrudniony. W tej sytuacji orzeczenie kary na zasadzie pełnej absorpcji byłoby nadmiernym premiowaniem skazanego, które pozostawałoby w sprzeczności ze społecznym odczuciem sprawiedliwości. Należy podkreślić, iż sądy nie działają w próżni, lecz realizują interesy społeczeństwa, które powierzyło im sprawowanie wymiaru sprawiedliwości i na którego oczekiwania nie mogą pozostawać głuche. Ustawodawca nowelizując Kodeks karny wyraźnie wskazał, iż w celu ochrony porządku prawnego potrzebne jest orzekanie również kar surowych. D. K. (1) tymczasem popełniając przestępstwa pociągające za sobą szkodę majątkową zaciągnął wobec społeczeństwa dług, którego nie spłacił w żaden sposób w drodze realizacji środków karnych – a tym samym musi to uczynić odbywając karę. Orzeczona kara łączna musi być sygnałem, że przestępstwo nie popłaca, zaś osoby popełniające wiele czynów zabronionych nie tylko nie unikną samej kary, ale

przy tym poniosą karę nie symboliczną, lecz dotkliwą. Za tym, aby kara łączna przekroczyła istotnie dolną granicę, przemawia również ocena zachowania D. K., który jest osobą wysoce zdemoralizowaną (na wolności nadużywał alkoholu i środków odurzających) i zarówno odbycie kary ograniczenia wolności, jak i orzeczenie kary pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania nie spowodowało trwałej poprawy w zachowaniu skazanego, który popełnił kolejne występki, w tym o charakterze chuligańskim – co wprost dowodzi o całkowitym braku poszanowania dla porządku prawnego. Tym samym skazany okazał, iż pomimo pewnych pozytywnych symptomów, dla jego pełnej i trwałej resocjalizacji niezbędne jest niestety odbycie kary stosunkowo surowej. Należy w tym miejscu podkreślić, iż kary orzekane są nie dla idei, ale przede wszystkim dla ochrony społeczeństwa przed przestępcami, zaś D. K. poprzez brak poszanowania zarówno cudzej nietykalności cielesnej, jak i mienia okazał, iż dla społeczeństwa stanowi niestety realne zagrożenie, gdyż gardzi przyjętymi przez nie normami. Należy zauważyć, iż wprawdzie deklaruje on krytycyzm do popełnionych przestępstw, jednak nie towarzyszą mu żadne realne kroki w celu spłacenia pokrzywdzonych – a dopiero to byłoby dowodem na to, iż rzeczywiście zrozumiał naganność swego wcześniejszego postępowania i chce naprawić jego negatywne skutki.

Sąd doszedł do przekonania, iż w sprawie zasadne będzie wymierzenie D. K. (1) kary łącznej w wymiarze zaproponowanym przez samego skazanego, tj. 4 /czterech/ lat pozbawienia wolności. Wprawdzie kara taka przekracza znacznie dolną granicę, jednak jak już wskazano powyżej, jest to zasadne z uwagi na ocenę dotychczasowej drogi życiowej D. K. (w szczególności ilość i charakter popełnionych przestępstw oraz nieskuteczność dotychczasowych prób spowodowania poprawy zachowania), jak i potrzebę społecznego oddziaływania kary. Należy dodatkowo w tym miejscu podkreślić, że kara łączna nie musi przynosić skazanemu korzyści, co jeszcze przed nowelizacją Kodeksu karnego zostało już utrwalone w linii orzeczniczej - zarówno sądów powszechnych (tak m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie sygn. akt II AKa 230/09, KZS 2010/2/37, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 198/08, Prok. i Pr. - wkł. (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 129/08, LEX nr 466456, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 98/08, KZS 2008/12/47, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 października 2007 r. w sprawie sygn. akt II AKa 301/07, POSAG 2008/1/158), jak i Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 23 stycznia 2007 r. w sprawie sygn. akt IV KK 459/06, LEX nr 310245), a czemu wyraźnie dał również wyraz ustawodawca, wprowadzając art. 85a, wprost nakazujący miarkować karę łączną przede wszystkim w celu stosownej prewencji. Należy ponownie podkreślić, iż sam D. K. wniósł o orzeczenie takiej kary, a więc sam uznał, iż nie jest ona zbyt surowa. Jednocześnie nie można uznać, aby kara w orzeczonej wysokości była zbyt łagodna i w ten sposób mogła oddziaływać demoralizująco - zarówno na pokrzywdzonych, jak i na innych sprawców przestępstw, utwierdzając ich w przekonaniu, że niezależnie od ilości popełnionych czynów Sąd ostatecznie i tak musi wydać korzystny dla nich wyrok łączny i umacniając w nich tym samym swoiste poczucie bezkarności. Orzekając karę łączną Sąd nie może zbytnio promować postawy sprawcy, który popełnił wiele czynów zabronionych – tymczasem skazany regularnie naruszał obowiązujący porządek prawny przez okres 4 lat i łącznie dopuścił się 10 występków. Należy podkreślić, iż w ocenie Sądu brak podstaw do uznania, że po odbyciu kary w niższej wysokości skazany ponownie nie wróci na drogę przestępstwa – jak bowiem już wskazano, nawet odbycie kary ograniczenia wolności nie przyniosło praktycznie żadnego skutku, a ponadto półtoraroczny okres izolacji penitencjarnej nie skłonił go do rozpoczęcia usuwania skutków popełnionych przestępstw – co świadczy o jedynie deklaratoryjnym charakterze chęci poprawy. W tej sytuacji, z uwagi na powolny przebieg resocjalizacji, koniecznym jest orzeczenie kary surowej – tylko taka bowiem kara jest w stanie skorygować zachowanie skazanego i zapobiec jego powrotowi do przestępstwa. Do czasu zakończenia resocjalizacji D. K. musi pozostać odizolowany od społeczeństwa, dla którego – z uwagi na brak zahamowań zarówno w biciu innych osób, jak i w sięganiu po cudze mienie - zaczął niestety stanowić realne zagrożenie.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd oznaczył datę początku odbywania kary łącznej na dzień 12 czerwca 2015 r. – tj. na dzień, od którego D. K. (1) odbywał pierwszą z kar podlegających łączeniu.

Sąd przejął koszty postępowania na rachunek Skarbu Państwa uznając, iż w sytuacji, gdy D. K. (1) skazany jest na długotrwale pozbawienie wolności i posiada wysokie zobowiązania finansowe, nie byłby on w stanie ponieść kosztów procesu, a próba wyegzekwowania należności byłaby bezskuteczna.